

74/85/201/16

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ

ΑΣΤΗΡ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ.

ΤΕΥΧΟΣ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α ΒΙΤΑΛΗ

1836.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΚΩΣΤ. Θ. ΤΟΦΛΙΔΟΥ.

Φαρμακευτικά και γχημικά προϊόντα εισαγόμενα κατ'εθεσίαν εκ των διασημοτέρων οίκων τῆς Εὐρώπῃ. Θεϊκή κινίνη, ἡ ἀρίστη τοῦ κόσμου, τοῦ γαλλικοῦ οἴκου Pelletier. Ἐπίδεσμοι καὶ κηλοδεσμοὶ διαφόρων ποιότητων. Ἠλεκτρικὰ συσκευαί. Μεταλλικὰ ὕδατα γνήσια κ. λ. κτλ. κτλ.

Ἀκριβὲς καὶ προσεκτικὴ τῶν συταγῶν ἐκτέλεσις. Ταχεῖα διὰ τοὺς ἐν τοῖς χωρίοις πελάτας ὑπηρεσία. Πίνονται δικτὰ παραγγελίαι παντὸς εἴδους εἰς τιμὰς λίαν συμφερούσας διὰ τοὺς πελάτας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΪΑΣ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Α. Δ. ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κείμενον ἐν τῷ νεοδημητῷ τῆς Ἀνωνύμου Ἐταιρίας τῶν Κτημάτων ἀπέναντι τῆς Μεγάλῃς Πλατείας.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ, ἀμιλλωμένῳ πρὸς τὰ καλλίτερα τοῦ τοιοῦτου εἴδους καταστήματα πωλοῦνται παντὸς εἴδους κοσμημάτων λιθοκόλλητα καὶ μὴ, χρυσὰ καὶ ἀργυρᾶ, ἐγκόλπια ὠρολόγια τῆς τελευταίας εφευρέσεως, εἰς τιμὰς συγκραταβατικὰς. Πρὸς τοῦτοις δὲ ἀναλαμβάνει τὸ κατάστημα τοῦτο καὶ παραγγεῖλαις οἰαζόμεναις χρυσοκίτης ἐργασίαι, τελουμένας ταχέως καὶ ἀκριβῶς, καὶ εἰς ὅποιανδήποτε χρηματικὴν ἀξίαν, ἐτι δὲ καὶ ἐπισκευὰς παλαιῶν ὠρολογίων, καὶ παλαιῶν ἀργυρῶν κοσμημάτων καὶ ἀνταλλαγὴν παλαιῶν διὰ νέων.

Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι μείνει κατὰ πάντα ἡν χαριστήμενοι διὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν τιμὴν.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ Π. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Κεντρικὸν Κατάστημα

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, πλατεία Προξένων.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἐν Τάντα εὐρωπαϊκὴ ὁδὸς ἀπέναντι τοῦ Καφερείου Μ π ὁ ρ σ α.

Οἱ καὶ Ἀδελφοὶ Δρακοπύλου φέρουσιν εἰς γνῶσιν τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιπῇ Αἰγύπτῳ πολυαριθμοῦ πελατείας αὐτῶν, ὅτι ἐκόμισαν κατ' αὐτὰς μεγάλῃν καὶ πλουσίαν συλλογὴν ἐνδυμάτων τῆς θερινῆς ἐποχῆς, πάντων ὅλως νέας κατασκευῆς καὶ ὑφασμάτων τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ στερεοῦ χρωματισμοῦ· ἐτι δὲ καὶ μεγάλῃν συλλογὴν ἀσπρροούχων οἴων· πέλων, λαϊμορέτων, ἀλεξηλιῶν, εἰδῶν ταξιδίου κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ταῦτα εἶναι νεωτεριστικῆς καὶ στερεᾶς κατασκευῆς τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπῃ· πωλοῦνται δὲ εἰς τιμὰς, αἵτινες εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἀνταγωνισμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Τὰ καταστήματα ταῦτα ἔγρουσι καὶ μεγάλῃν συλλογὴν δειγμάτων δι' ἐνδυμασίας ἐπὶ παραγγελίαι κατασκευαζομένας ἐν Εὐρώπῃ εἰς τιμὰς λίαν συγκραταβατικὰς.

Αἱ τοιαῦται παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀκριβῶς καὶ ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

Τὸ ἐν Τάντα κατάστημα εἶναι ἐπίσης πλουσίως ἐφοδιασμένον μὲ πρόμοια εἶδη.

Τιμὰὶ συγκραταβατικαί

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταχωρήσωσιν εἰδοποιήσεις ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου, ἀπευθύνθητε πρὸς τὸν ἐκδόστην ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Τηλεγράφου».

ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 6   ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20   ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
 ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.

ὑπό
 ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
 Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ.

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς.)

Καταπλέων τις τὰς Βιθυνικὰς ἀκτὰς καὶ εἰσπρῶμενος ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ ὄρα παρὰ τὴν πολὺφλοισθον παραλίαν αὐτῆς ἐν εἴδει μεγαλοπρεποῦς πανοράματος τὴν ἐν ἀμφιθεατρικῷ σχήματι κειμένην πόλιν τοῦ Νικομήδου, ἔχουσαν ἐν αὐτῇ περικαλλεῖς οἰκίας καὶ ἀνάκτορα αὐτοκρατορικὰ, λευχειμονοῦντα τεμένη ἀπαστρέπτοντα ἐκ μολυθδουργῶν θόλων καὶ ἀπέτρων ὀξυθελῶν μίναρέδων, ὑψικόμους κυπαρίσσους καὶ πελωρίους πλατάνους συμπεφυμένους μεταξὺ οἰκοδομῶν. Ἰστάμενος ἐνώπιον τοιούτων καλλονῶν αὐτῆς καταλαμβάνεται, ὑπὸ θάμβους ἀπάτου καὶ νομίζει ἑαυτὸν ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία.

Διὸ δικαίως ὁ Πλίνιος ἐν ταῖς πρὸς Τραϊανὸν ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ἀποκαλεῖ αὐτὴν πόλιν λαμπράν (urbem perclaram) ὁ δὲ Μαρκελλῖνος Ἀμμιανὸς μητέρα τῶν ἐν Βιθυνίᾳ πόλεων ὁ

δὲ Πυστανίας ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς αὐτοῦ μεγίστην τῶν ἐν Βιθυνίᾳ πόλεων.

Ὁ δὲ Νικομηθεὺς φοιβόληπτος ὁθωμανὸς ποιητῆς Ἀρίφ Ἐρένδης, ὁ καὶ τὴν ἐν Ἀδαπαζαρίῳ τερπνὴν θέσιν περιγράφας τοῦ Τσαρκί οὐλίαν λιγέως καὶ καλλιεπῶς ἐπιδείξας τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ ἀρχίνοιαν, λέγει καὶ περὶ τῆς πόλεως Νικομηδείας τὰ ἑξῆς:

«Οὐκ ἔστι πόλις πρόσφορος οὐδ' ὠραιοτάτη,
 εἰμὴ ἡ Νικομήδεια ἢ πάντων τερπνοτάτη.
 Τίς οὖτω δὲν ἐθιμάσεν οὐδὲ ἐγοητεύθη;
 τὰς καλονόας τῆς θεωρῶν παράδεισον ἐγέυθη!
 Ὡ! χαῖρε, Νικομήδεια, ἐρφιλής πατρίς μου,
 σὺ εἶσαι τὸ ἐντρύφημα, ἡ ἀληθὴς κοιτίς μου.
 Ἀρίφης κέκλημαι κἀγὼ μικρὸς ἐν τῇ ποίησει,
 «Μῆλον λοιπὸν τῆς Βρυλλῶς» θέλω Σὺ προσ-
 (φωνήσει.

Ἡ δὲ φύσις ἐνταῦθα τὸ μὲν ἐκὼ προσημιδιᾷ ἵλαρὰ καὶ χαρίεσσα· περὶ αὐτῆς ὄρη κατὰσκία καὶ ἐπινερῆ· δένδρα ὑψίβατα καὶ ὑψικόμα ὑψικόμῳως ἰστάμενα, πηγάι· ἀργυροειδεῖς καὶ χρυσταλλώδεις, γλόη ἀνθηρὰ, λήθια κυματίζοντα καὶ ἀνέμφ βιώμενα, ποταμοὶ ἡρέμα τὰ διαυγῆ αὐτῶν ρεῖθρα κυλίοντες καὶ ποικίλα θῆς πέπλος τὴν κοιλάδα κατακοσμῶν ἅπασαν· ἐνθα πῆ μὲν

ποιμνίων οί ἄρνες χαριέστατα πρὸς τὸν αὐλὸν τῶν ποιμένων καὶ τὴν μελωδίαν τῶν κωδώνων τῶν ἑαυτῶν μητέρων περιπηθῶσι· πῆ δὲ οἱ μόσχοι τῆς ἀγέλης περὶ τὴν ἤρεμον στοργὴν καὶ ἀφέλειαν τῶν ἀγελάδων τοὺς χαριεστάτους δρόμους περιτρέχουσι παίζοντες· πῆ δὲ πῶλοι βαθυγαῖται καὶ ἀγέρωχοι εὐάρεστον τῇ ἀκοῇ χρεμετίζουσι καὶ ὡσπερ σταδιοδρόμοι τινὲς ἐπιχαρίτως τὴν πεδιάδα διατρέχουσι. Τὸν δὲ χειμῶνα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως λίαν μεγαλοπρεπῶς ἀναπτύσσεται· ὄρη γιονοσκεπῆ καὶ ὑψικάρηνα, ὡσπερ πολιοὶ τινες καὶ σοβαροὶ γέροντες, περικλίνονται· ἄνεμοι ἀγρώως μυκώμενοι, χειμῶν βαρὺς καὶ παγετώδης, σινδῶν κατάλευκος τὸ πᾶν ἐπικαλύπτουσα καὶ ποταμοὶ θολοὶ, ὄρητικοὶ μετὰ πατάγου κατερχόμενοι· τοῖς δὲ εἰς τὴν παραλίαν καταβαίνουσι θάλασσα ἀγρία καὶ ἠχίεσσα μανιωδῶς τὰ κύματα συντρίβουσα.

Ἄλλ' ἐῶντες ταῦθ' ἅπαντα ὡς ἀνίχοντα ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς πόλεως Νικομηδείας, φέρε ἰδῶμεν τίς ἐστὶν ὁ κτίστης αὐτῆς.

Ἡ οὖν Νικομήδεια ἦν κτίσμα Νικομήδους τοῦ Α' τοῦ κτίσαντος αὐτὴν ἐκ τῶν κατοίκων τῆς κατασκαφείσης ὑπὸ Λυσιμάχου πόλεως Ἀστακοῦ, πόλεως Ἑλληνίδος· κτίσας δὲ ταύτην λαμπραῖς οἰκοδομαῖς καὶ πολυτελέσι ναοῖς ἀνήθηκε τῇ θεᾷ Δήμητρι καὶ θυγατρὶ αὐτῆς, ἧς ἦν ναὸς περικαλλέστατος· ἡ εὐκτιμένη καὶ τειχιόεσσα αὕτη πόλις οἰκουμένη ὑφ' Ἑλλήνων, ἔμελλεν ἵνα ἀποθῆ, καὶ μάλιστα ὅτε ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν διεδόθη ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ πολιτισμὸς, εἶρα παιδείας καὶ ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν καὶ ἀκμάζουσα εἰς ἐμπόριον. Καὶ ὄντως· ἡ πρόσφορος θέσις αὐτῆς ἐν τῷ μυχῷ τοῦ κόλπου, ὁ εὐρύχωρος ἀσφαλῆς καὶ μέγας λιμὴν αὐτῆς, ὑπερέψωσαν εἰς τοιοῦτον μέγαν βαθμὸν δυνάμειος καὶ πλοῦτου, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Βιθυνίας ἀρεστὴ γενομένη, τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος ὑπῆρχε τοῖς βασιλεῦσι τοῦ Πόντου καὶ τῶν λοιπῶν λαῶν.

Ἡ Νικομήδεια ἔσχε μεγάλην ναυτικὴν σημασίαν ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ οἱ Νικομηδεῖς ἐφημίζοντο ὡς ἄριστοι ναυτικοὶ καὶ ἐν

ταῖς ναυτικαῖς αὐτῶν διαφραῖς ἐδικάζοντο κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων τῶν Ροδίων· ἐν τῇ Πανδέκτη 14, 2. Volusins Maccianus ad legem Rhodiam ἀναφέρεται ἀξίως Νικομηδεῶς τινός, ὅστις διατάσσεται παρὰ Αὐγούστου Καίσαρος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αυτοκράτορος Ἀντωνίνου ἀξιούντος ὅπως δικάζονται τοῖς νόμοις τῶν Ροδίων τὴν ἀξίωσιν ταύτην Εὐδαίμονος (Νικομηδεῶς τινός καλουμένου οὕτω) πρὸς Ἀντωνίνον Βασιλέα μεταγράφομεν ὡς ἀκολουθῶς ἐκ τῆς Πανδέκτης: «Κύριε Βασιλεῦ Ἀντωνίνε, ναυγράγιον ποιήσαντες ἐν τῇ Ἰταλίᾳ διηρηπᾶμεν ὑπὸ τῶν δημοσίων τῶν τὰς Κυκλάδας νήσους οἰκούντων· Ἀντωνίνος εἶπεν Εὐδαίμονι· ἐγὼ μὲν τοῦ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος τῆς θαλάσσης. Τῷ νόμῳ τῶν Ροδίων κρινέσθω τῷ ναυτικῷ, ἐν οἷς μή τις τῶν ἡμετέρων αὐτῷ νόμος ἐνστυῖται. Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ὁ θειότατος Αὐγούστος ἔκρινεν».

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς τῶν Ρωμαίων ἴστατο ὡς κορωνὶς καὶ ἀγλαΐσμα ἀπάσης τῆς Βιθυνίας καὶ ἐσχημάτιζε κοινὴν πολιτείαν καλουμένην «Κοινὸν τῶν Νικομηδεῶν» (Communis Nicomediensis) ἀμιλλωμένη τῇ Νικαίᾳ· ἐν δὲ τῷ κειμηλιαρχεῖ τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Τυρρηνίας ἐπὶ νομίσματος, καθὰ ἀναφέρει ὁ Montfaucon ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ Palæografia Græca ὑπάρχει μονόγραμμα λέγον Νικομηδεῶν ἐξ ἑνός καὶ ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς Μητροπόλεως.

Ἐν αὐτῇ Σύλλαι καὶ Κράσσοι, Λούκουλοι τε καὶ Πομπηῖοι ἐνημενίζοντο τὰς διατριβάς ποιούντες καὶ ἔχαιρον πολιτογραφούμενοι πολῖται αὐτῆς, ἅτε Ἑλληνίδος καὶ ἐπισήμου οὔσης. Εἶτα δὲ μετὰ τὴν τριανδρίαν οὐκ ἔπαυον οἱ Καίσαρες τῆς Ρώμης ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν καὶ θριάμβους ἐπινικίους τελοῦντες καὶ εἰ πολυτελέσιν οἰκοδομαῖς κοσμοῦντες αὐτὴν ὡς τὰ ἀνακαλυπτόμενα γεγραρὰ κειμήλια καὶ μνημεῖα μαρτυροῦσιν· ἀδυνατῶ δὲ ἀπαριθμῆσαι τοὺς ἐν αὐτῇ ἱππικούς ἀγῶνας, τὰς Ἑλληνικὰς πανηγύρεις, τὰς λαμπρὰς τελετὰς, τοὺς ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας ἄνδρας τὸν περίφημον Ἀρριανόν, ὃν ἐτίμησαν οἱ Ρωμαῖοι καὶ κατέστησαν αὐτὸν

διοικητὴν Καππαδοκίας ἔνθα ἐδοκιμήσαντα ἀνέδειξεν αὐτὸν ὑπατον ἐν Ρώμῃ, τοὺς Ἰεροκλεῖς καὶ ἑτέρους ἄλλους. Ἀρκεῖμαι ἐν τοῖς λεγομένοις μου φέρων μάρτυρα τὸν νεώτερον Πλίνιον καλοῦντα τὴν Νικομήδειαν μητέρα ἁπασῶν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Ὁ δὲ Διοκλητιανὸς μετήνεγκεν ἐκ Ρώμης τὴν βασιλικὴν του ἔδραν εἰς Νικομήδειαν, ἣν τινα κοσμήσας περικαλλῶς ἰδρυεν ἐν αὐτῇ Ἀκαδημίαν μεταγωγῶν Λακτάντιον τὸν Φιρμιανόν, ἄνδρα ἐπὶ ρητορικῇ δεινότητι καὶ νομομαθεῖα διαπρέποντα· οὗτος ἐλθὼν εἰς Νικομήδειαν ἐδίδαξε τοὺς νέους τὴν ρητορικὴν, καθὰ ἀναφέρει ὁ Ἰερώνυμος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ (Firmianus qui est Lactantius... Nicomediæ rhetoricam docuit). Τὰ δὲ ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνων καὶ λοιπῶν αυτοκρατόρων παλυδαίδαλα καὶ ὑψητὴν ἐν ταύτῃ κτίρια ἀνιδρυθέντα παραλείπω, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων οὕτων διαδοξατισθέντα, ἅτε ἐκλείψαντα ἕνεκα τῶν συνεχῶν σεισμῶν καὶ ἐπιδρομῶν τῶν Σκυθῶν, ὡς γνωστὰ τοῖς πᾶσιν.

Ἄλλὰ καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκμάσαντος Χριστιανισμοῦ κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας φέρε εἰπόμεν· οἱ δύο ὁμαίμονες Ἀπόστολοι Πέτρος τε καὶ Ἀνδρέας πρώτοι ἐκήρυξαν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν, ἔνθα πολλοὺς εὗρον ὁπαδοὺς. Πρόχωρος δὲ εἰς τῶν ἐβδομήκοντα καὶ τῶν ἐπτὰ διακόνων, οὗς διώρισεν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἀπόστολοι ἐστήσατο ἐν αὐτῇ τὸν τῆς Ἀρχιεπισκόπης αὐτοῦ θρόνον· καὶ αὐτόθεν συμπερχθεῖς οὕτως εἰπεῖν, ὁ Χριστιανισμὸς διεδόθη εἰς τὴν Ἀχαίαν καὶ λοιπὴν Οἰκουμένην. Ἄλλ' ὁ Διοκλητιανὸς βέβηκον τὸν Χριστιανισμὸν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν αὐτῇ αὐξάνομενον καὶ τὰ τῶν Ρωμαίων καταρρέοντα μηχανᾶται ποικίλους σατανικὸς τρόπους κατὰ τῶν Χριστιανῶν, οὓς αὐτὸς μὲν διψκεῖ αὐτόθεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὁ δὲ συνάρχων αὐτοῦ αἰμοχαρὴς Μαξιμιλιανὸς ἐκ Μεδιολάνων ἐν τῇ Δύσει· τότε ἡ Νικομήδεια αἱματόφροτος γενομένη, κατέστη σφαγεῖον καὶ μαρτύριον ἀπίρων ἀγίων· μόλα ταῦτα δὲ οὐδὲν ἰσχυεῖ ἡ κακία κατὰ τοῦ ἀρχαῶς θεμελίου τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν τοῦ

Θεοῦ, δι' ὅπερ ἀμφοτέροι οὔτοι οἰκτρῶς καταπίπτουσι. Τότε ἡ Νικομήδεια ἐκθρέψασα τὸν μέγαν ἐν πίστει, τὸν κριτερόν ἐν μάχαις, τὸν διακρινόμενον ἐν συνέσει Κωνσταντῖνον τὸν τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ἑλένης, περιεδλήθη κλέος μέγα· διότι οὗτος καταβαλὼν πάντας τοὺς πολεμίους τῶν πιστῶν ἐπὶ τινα καιρὸν ἔσχεν ἐν αὐτῇ τὴν βασιλικὴν ἔδραν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς νέας Ρώμης ἐν Βυζαντίῳ, ἡ Νικομήδεια διετέλει τὸ ἀγλαΐσμα τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, διότι τὰ ἰσχυρὰ τείχη αὐτῆς καὶ οἱ ἀσφαλεῖς λιμένες, ὡς πορμαχῶν πελώριος ἴστατο κατὰ πάσης ἐφόδου τῶν Ἀσιανῶν σιφῶν.

Καὶ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, καθὰ λέγει ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, κατεσκεύασεν ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ ὑπερμεγέθη γέφυραν ὑπὲρ ἧς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

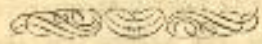
«Καὶ σὺ μεθ' ἔσπερίαν ὑψαύχονα καὶ μετὰ
(Μήδων
ἔθνεα καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
Σαγγάριε, κρατερῆσι ροῖς ἀψῖσι πεδηθεῖς,
οὕτως ἐδουλώθης κοιρανικῆ παλάμῃ
Ὁ πρὶν δὲ σκαφέεσσιν ἀνέμβατος, ὁ πρὶν ἀ-
(τεϊρῆς,
κεῖσαι λαϊνὴ σφιγχτὸς ἀλυκτοπέδῃ».

Τὴν λαμπρὰν ταύτην γέφυραν, καθὰ λέγει ὁ Hammer, ἐπεσκεύασε καλῶς καὶ ἐκ τῶν Ὀσμανιδῶν Σουλτάνων ὁ Τζελεπῆ Μεχμέτ. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἐπέστησαν αὐτῇ οἱ χρόνοι δυσμενεῖς, ἐπῆλθεν ἐποχὴ τῆς δυσπραγίας· δὲν ἤρκεσαν αὐτῇ ὅσα ὑπέστη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ Σταυροφόρων, τῶν ἐρημωσάντων αὐτὴν καὶ πᾶν ἀρχαῖον κειμήλιον ἀφαιρσάντων αὐτῆς· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐφορμῶσι σίρρη Τραπεζικῶν φυλῶν, ἅτινα ἐρημῶσαν πάσας τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιόδους πόλεις· ἐφορμῶσιν ἐπ' αὐτῆς οἱ πολέμοι συνεχῶς καὶ ἐφόδους ποιοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἰσχυρὰ καὶ δυσπρόρητα τείχη αὐτῆς μένουσιν ἀδιάσειστα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καὶ ταῦτα ἀλίσκονται καὶ καταπίπτει ἡ ἰσχύς καὶ ἡ ὠραίότης αὐτῆς, ὑποδουλοῦνται τὰ πρόστασια αὐτῆς καὶ διὰ δολιότητος οἱ κάτοικοι, ἄνδρες εἰς

σφαγὴν παραδίδονται, αἱ γυναῖκες ἀπάγονται καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν αἰχμάλωτα γίνονται.

(Ἐπιτετατὸ τέλος)

ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΑΜΟΛΗΣΘΕΙΣΗΣ ΤΙΜΗΣ ΕΓΚΑΗΜΑΤΙΑΣ.

Υπό ***

(Συνέχεια ἴδε 4ον φυλλ.)

Ἡ Μαργαρίτα, ἡ προσκυτέρα καὶ ὠραιότερα ἐφαίνετο μόλις 23 ἐτῶν· ἡ δὲ Μαρία, ἡ νεωτέρα, ἦτο ὕπανδρος, ἀλλ' εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅστις, ὡς ἔλεγεν αὐτῆ, ἐφέρειτο πρὸς αὐτὴν κακῶς. Εἶχε λεπτοτέρους τρόπους, ἀλλ' ἦτο ὠχρὰ καὶ ἀσθενής, καὶ προϋξένει ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἡ φλογερὰ γέλιόν της.

— Βλέπεις, ἀδελφε, ἤρχισε λέγων ὁ ἄνθρωπος ὅστις με εἶχεν ὀδηγήσει ἐκεῖ, βλέπεις πῶς ζῶμεν ἐν ἀγάπῃ, καὶ ἐκάστη ἡμέρα εἶναι ὁμοία τῇ σημερινῇ; Δὲν εἶναι ἀληθές, σύμπροσι;

— Μάλιστα, ἐπανελάθει ὅλη ἡ συμμορία.

— Ἄν λοιπὸν εὐχαριστήσῃς εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ βίου μα, ἀσπάσθητι αὐτὸν καὶ ἔσο ἀρχηγός μας. Μέχρι τοῦδε ἤμην ἐγὼ· ἀλλὰ θὰ ὑποχωρήσω εἰς σέ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι σύμπροσι;

Ἐν φαιδρὸν «Ναί» ἀπεκρίθη ἐξ ὄλων τῶν στομάτων.

Ἡ κεφαλὴ μου ἐφλέγετο, ὁ ἐγκέφαλός μου ἦτο νευρακωμένος καὶ τὸ αἷμά μου ἐβράζεν.

Ὁ κόσμος με εἶχεν ἀποβάλει ὡς μιανὸν ἐνταῦθα εὐρον ἀδελφικὴν δεξιῶσιν, ἐζώταν καὶ τιμῆν. Οἰανόηποτε καὶ ἂν ἔκαμνον ἐκλογὴν, με ἀνέμενον ὁ θάνατος· ἀλλ' ἐνταῦθα τοῦλάχιστον ἠδυνάμην νὰ πωλήσω εἰς ἀνωτέραν τιμὴν τὴν ζωὴν μου. Ἡγάπων μανιωδῶς τὴν ἡδονὴν τὸ ἔτερον φύλον με εἶχε μέχρι τοῦδε περιφρονήσει. Ἐνταῦθα με ἀνέμενον τιμὴ καὶ ἀγάπη. Ἡ ἀπόφασίς μου ἐγένετο εὐκόλως.

— Μένω πλησίόν σας, ἀνεφώνησα μετὰ σταθερότητος.

Ἡ φήμη τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐν βραχεῖ διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν. Αἱ ἐξοχικαὶ ὁδοὶ δὲν ἦσαν ἀσφαλτεῖς, νυκτερινὰ κλοπαὶ ἀνησύχουν τοὺς πολίτας, τὸ ὄνομα τοῦ «ξενόδοχου τοῦ Ἡλίου» ἐγένετο ὁ τρόμος τῶν χωρικῶν, ἡ δὲ δικαιοσύνη τὸν ἀνεζήτει, καὶ ἀμοιβὴ ὠρίσθη διὰ τὴν κεφαλὴν του. Ἡτο ἀρκούντως εὐτυχὴς ὥστε πᾶσαν ἀπόπειραν κατὰ τῆς ἐλευθερίας του νὰ ματαιώνη, καὶ ἀκούοντως ἐπιτήδειος ὥστε τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν εὐπίστων χωρικῶν πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν νὰ χρησιμοποίησῃ. Οἱ σύνεργοι του ὤφειλον νὰ διαδίδωσιν ὅτι εἶχε συνάψει συμμαχίαν μετὰ τοῦ διαιθόλου καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ θυματουρήγῃ. Τὸ δικαίωμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνήργει, δὲν ἀνήκε τότε, ὡς ἦδη, εἰς τὴν πεφωτισμένην Γερμανίαν· ἐπίστευον εἰς τὴν διὰδοσιν καὶ εὐτὼ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξησφαλισμένον. Οὐδεὶς ἐδείκνυε διάθεσιν νὰ συναντηθῇ μετὰ τὸν κινδυνώδη ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὁ διαιθόλος ἐξυπηρέτει.

Ἐπὶ ἓν ἦδη ἔτος μετήρχετο τὸ θλιβερὸν ἐπάγγελμα, ὅτε ἤρχισε νὰ τῷ καθίσταται ἀφόρητον. Ἡ συμμορία ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἐτέθη δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς λαμπρὰς προσδοκίας του. Τὸ ἀπικτητὸν ἐξωτερικὸν τὸν εἶχε θαμβώσει ἐν τῇ ζάλῃ τοῦ οἴνου· ἦδη πικρῆται μετὰ τρόμου πόσον φρικωδῶς ἠπατήθη. Πεῖνα καὶ ἐνδοια ἀντικατέστησαν τὴν ἀφροδίαν, διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐθαυμάζισαν· συγχάκις ὤφειλε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του χάριν ἐνός γεύματος τὸ ὁποῖον μόλις ἤρκει νὰ τὸν ἐπροφυλάξῃ τῆς πείνης. Ἡ εἰκὼν τῆς ἀδελφικῆς ἐκείνης συμμορίας ἐξηφανίσθη· φθόνος, δυσπιστία, ζηλοτυπία ἐμαίνοντο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς συμμορίας ἐκείνης. Ἡ δικαιοσύνη εἶχεν ὑποσχεθῆ ἀμοιβὴν δι' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν παραδώσει ζῶντα καὶ ἂν οὗτος ἦτο συνέννοχος του— ἰσχυρὸς πειρασμὸς διὰ τὰ σκύδαλα τῆς γῆς! Ὁ δυστυχὴς ἐγνώριζε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν Ἡ χρηστότης ἐκείνων, οἵτινες ἐπρόδωκαν ἄνθρώπους καὶ Θεὸν, ἦτο κακὴ ἐγγύησις περὶ τῆς ζωῆς του. Ὁ ὕπνος του ἐκτοτε ἐξηφανίσθη· τὸ ἀπαίσιον φάσμα τῆς ὑποψίας τὸν κατεδίωκεν, ὅπου κατέφευγε, τὸν ἐθασάνιζεν ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ

του, κατεκλίνετο πρὸς αὐτῷ, ἐν τῷ ὕπνῳ του, καὶ τὸν ἐτρόμαξε διὰ φρικωδῶν ὁνείρων. Ἡ βωβαθεῖσα συνείδησίς του ἀνέκτησε πάλιν τὴν φωνὴν της καὶ ἡ κοιμωμένη ἔχιδνα τῆς μετανοίας ἐξηγέρθη ἐν τῇ γενικῇ ἐκείνῃ τρικυμίᾳ τοῦ στήθους της. Ὅλον τὸ μῖσός του κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἔστρεψεν ἤδη τὴν φοβερὰν αἰχμὴν του κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Συνεχώρει ὅλον τὸν κόσμον, καὶ δὲν εὕρισκεν ἄλλον, εἰμὴ ἑαυτὸν, νὰ καταρᾶται.

Ἡ κακία ἔπαυσε πλέον τὴν πρὸς τὸν ἀτυχῆ διόραχόν της· τὸ φύσει ἀγαθὸν πνεῦμά του ὑπερνήκησε τὴν θλιβερὰν του ἀπάτην. Ἡσθάνετο ἤδη πόσον βαθέως εἶχε καταπέσει, καὶ ἡρεμωτέα μελαγχολία ἀντικατέστησε τὴν μανιωδῆ ἀπελπισίαν του. Ἐπόθη μετὰ δακρῶν τὴν ἐπάνοδον τοῦ παρελθόντος του· ἦτο ἡδὴ βέβαιος ὅτι ἄλλως ἤθελεν ἐπαναρχίσει αὐτό. ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι τῷ ἐπετρέπετο ἀκόμη νὰ γείνη τίμιος διότι ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἠδύνατο.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐξεργάγη ἐπανάστασις ἐν ... καὶ ἡ κατὰξίς ἐθελοντῶν ἐγένετο δραστηρίως. Ὁ ἀτυχὴς ἠντησεν ἐλπίδας ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν περιλήψει παραθέτω ὧδε:

Υψηλότητε!

« Ἄν ἡ ἡγεμονικὴ σας εὐμένεια δὲν αἰσθάνεται ἀποστροφὴν νὰ καταβῇ μέχρις ἐμοῦ, ἂν ἐγκληματῖαι τοῦ εἴδους μου δὲν ἦναι ἀνάξιοι τῆς εὐτπλαγχνίας σας, τότε μοι ἀκρόασιν, Υψηλότητε! Εἶμαι φανεὺς καὶ κλέπτης, ὁ νόμος με καταδικάζει εἰς θάνατον, ἡ δικαιοσύνη με ἀναζητεῖ, καὶ ἐγὼ προσφέρομαι ἐκουσίως νὰ παρουσιασθῶ. Ἀλλὰ φέρω συγχρόνως παράδοξον παρακλήσιν πρὸ τοῦ θρόνου σας. Ἀποστρέφομαι τὴν ζωὴν μου καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἀλλὰ φοβερὸν μοι εἶνε ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ ζήσω. Ἐπεθύμουν νὰ ζήσω ὅπως ἐπανορθώσω ἐν μέρος τοῦ παρελθόντος μου ἐπεθύμουν νὰ ζήσω ὅπως ἐξιλιέσω τὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν προσέβαλον. Ἡ τιμωρία μου θέλει εἶσθαι παράδειγμα διὰ τὸ πλῆθος, ἀλλ' οὐδεμίαν θὰ φέρῃ ἐπανόρθωσιν τῶν πράξεών μου. Μισῶ

τὴν κακουργίαν καὶ φέρομαι θερμῶς πρὸς τὴν χρηστότητα καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἐπέδειξα ἰδιότητας ἱκανὰς νὰ με καταστήσωσι φοβερὸν τῇ πατριίδι μου, ἐλπίζω ὅτι μοι ὑπελείφθησαν εἰσέτι ἱκανὰ νὰ με καταστήσωσι χρήσιμον αὐτῇ.

« Ἡξεύρω ὅτι ἡ αἰτήσίς μου εἶναι πρωτοφανής. Ἡ ζωὴ μου δὲν μοι ἀνήκει πλέον, καὶ δὲν μοι ἀρμόζει νὰ ἔρχωμαι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλὰ δὲν ἐμφανίζομαι ἀλυσίδετος ἐνώπιον ὑμῶν—εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερος—καὶ ὁ φόβος τὸ ἐλάχιστον ἔχει μέρος ἐν τῇ παρακλήσει μου.

« Ὑπερ χάριτος ἱκετεύω—Ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης δὲν τολμῶ πλέον νὰ προβάλω ἀξίωσιν καὶ ἂν ἀκόμη εἶχον τοιαύτην τινά. Μοι ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ ὑπομνήσω τι εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἡ χρονολογία τῶν ἐγκλημάτων μου ἀρχεται ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις με ἀπεστέρησε διὰ παντὸς τῆς τιμῆς μου. Ἐὰν τότε πλειότερα μοι ἐχορηγεῖτο ἐπιείκεια, ἴσως δὲν ἦθελον ἤδη εἶχει ἀνάγκην χάριτος.

« Ἀντικαταστήσατε διὰ τῆς χάριτος τὴν δικαιοσύνην, ὡ ἡγεμόν. Ἄν ἡ ἡγεμονικὴ σας ἰσχὺς δύναται νὰ ἐξιλιέσῃ ὑπερ ἐμοῦ τὸν νόμον, χαρίσατέ μοι τὴν ζωὴν. Εἰς τὸ ἔξης αὐτὴ θὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας. Ἐὰν δύνασθε, γνωστοποιήσατέ μοι τοῦτο διὰ τῶν δημοσίων φύλλων, καὶ πεποινῶς ἐπὶ τὸν ἡγεμονικόν σας λόγον, θὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Ἄν ἄλλως περὶ ἐμοῦ ἀποφασίσσητε, τότε ἄς πράξῃ ἡ δικαιοσύνη τὸ ἔργον της, καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὸ ἰδικόν μου.»

Ἡ ἱκετευτικὴ αὕτη ἐπιστολὴ ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως, ὡς καὶ μία δευτέρα καὶ τρίτη. Ἡ ἐλπίς του περὶ συγγνώμης ἀπεσθῆσθαι ἐντελῶς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἐκτὸς τῆς χώρας. Διέφυγεν εὐτυχῶς τὴν συμμορίαν του, καὶ ἐπεχείρησε τὸ ταξίδιον τοῦτο. Ἡ ὁδὸς τὸν ἔφερε διὰ μικρᾶς ἐξοχικῆς πόλεως ἐνθα ἔμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ. Ὀλίγη πρότερον εἶχον ἔλθει καθ' ἅπασαν τὴν χώραν αὐστηραὶ διαταγαὶ περὶ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως παντὸς διαβαίνοντος ὁδοιπόρου, διότι ὁ ἡγεμὼν ἐξέδοτο τοιαύτας. Τοιαύτην διαταγὴν εἶχε καὶ ὁ πυλωρὸς τοῦ πολυχνίου

ἐκείνου, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ μιᾶς ἑδρας πρὸ τῆς πύλης, ὅτε ὁ ξενοδόχος τοῦ Ἡλίου ἔφθασεν ἔφιππος.

(ἔπεται τὸ τέλος)

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἐρθα ἀλλόκοτα συμβαίνουσι ὑπὸ τὸν σκοῦφον ἰὼν δύο χωροφύλακων.

— Ποῖος ἔμπορεῖ νὰ χτυπή τὴ σάλπιγγα ἔς τὸν πύργον; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μπαρμπαντώνης.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐφαίνοντο σκεπτικοί, ἀκούσαντες περὶ ἀποπομπῆς τοῦ Βιλλώτου, οἱ κυνηγοὶ ἀντήλασσαν πρὸς ἀλλήλους βλήματα καὶ λέξεις χαμηλοφώνως καὶ εἰς ξέρον ἰδίωμα, αἴφνης δὲ εἰς τούτων ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔφυγε δραμαίως.

— Λοιπὸν, κύρ δασοφύλακα! εἶπεν ἀποτεινόμενος ὁ πρὸ μικροῦ ἀπειλήσας τὸν Μπαρμπαντώνην κυνηγός. Νὰ κακομεταχειρισθῆς θέλεις τοὺς φίλους τοῦ κυρίου καὶ αὐθέντου σου;

— Ἀφοῦ φοβερίζετε τὸν κύρ ἐπιστάτην, δὲν εἴσαθε φίλοι του, παρετήρησεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Τὸ δάσος αὐτὸ εἶναι τοῦ Βιλλώτου, τάχατες; Σὺ, τάχατες, εἶσαι ὑπὸ τῆς τού;

— Καὶ βέβαια.

— Τώρα δὰ, πάτησες ἔς τὴν πῆτα, Μπαρμπαντώνη! Εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος Ραούλ Δὲ Λαβερεῖ καὶ τῆς δεσποσύνης Ἰωάννας Δὲ Λαβερεῖ, τὴν ὅποιαν ὁ παληάνθρωπος αὐτὸς ὁ Βιλλώτος τὴν ἔκαμε νὰ γίνῃ ἄφαντος. Ξεύρεις σὺ ποῦ εὐρίσκεται;

— Σὺ τὸ μοναστήρι; ἀλλὰ καλὰ καλὰ δὲν ξέρω κ' ἐγώ.

— Τοῦτο δὲν πειράζει. Ὁ κύριος κόμης εἶναι ἔς τὸν πύργον καὶ θὰ ἀνεκάλυψε ποῦ τὴν ἔχει κρύψει ὁ Βιλλώτος καὶ διὰ τοῦτο, ὡς φαί-

νεται, θὰ ἐπροσκάλεσε μὲ τὴν σάλπιγγα ἕνα ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς μας.

— Ἐλαβε χάραν ἕως περιορισμὸς τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Δὲν φαίνεται πιθανὸν, ἀπήντησεν ὁ κυνηγός. Ἀφ' οὗτου ἐλάθομεν τὴν ἀπάντησιν τῆς Διευθυντρίας τοῦ Μοναστηρίου τῶν πετηνῶν, παρ' ἧς ἐζητήσαμεν πληροφορίας περὶ τῆς Ἰωάννας, ἐξητάσαμεν ὅλας τὰς πιθανότητας καὶ κατελήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αὐτὸς ὁ κύρ Βιλλώτος εἶναι διὰ κρέμασμα. Θὰ ἔχη βέβαια τὴν ἀνεψιὴν του εἰς κἀνὸν χωρίον ἀπόκεντρον, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ἢ δυστυχήσῃ ποῖα εἶναι, καὶ περιμένει νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνεψιοῦ του διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇ τότε καὶ αὐτῆς. Ἐν τούτοις ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον, κύριοι, φέροντες τὸ κυνήγιόν μας. Ὁ κόμης θὰ μᾶς περιμένῃ. Ἐλθετε χωροφύλακες ἕως θὰ λάθομεν ἀνάγκην ὑμῶν.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην οἱ χωροφύλακες δὲν ἀντέστησαν, καὶ οὕτω κυνηγοὶ, χωροφύλακες, δασοφύλαξ καὶ δρομάς ἐτράπησαν τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἄγρυσαν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κυνηγόν, ἐν ᾧ οἱ ἑταῖροι τούτου συνωμίλου ἀραβιστί· ἔχομεν βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν τίνες εἴσθε, ἀλλ' ἢ ἀθροφροσύνη δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἐν τούτοις θὰ ἠσθάνομεθα μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐὰν ὑμεῖς ἀθροφρόνως μᾶς προελαμβάνετε.

— ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ κυνηγός. Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ὁ κόμης Λαβερεῖ, ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου εἴμεθα φρονεῖς λεόντων καὶ πανθηρῶν, κυνηγοὶ αἰγάγων, δορκάδων καὶ στρουθοκαμηλῶν. Ἀνήκομεν εἰς διαφόρους ἐθνικότητας, ἀλλ' ἀφωσιωμένοι πρὸς ἀλλήλους μέχρι θανάτου συζῶμεν ἐν κοινότητι. Ἠλθομεν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ Ραούλ διὰ νὰ πωλήσωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὰ δέρματα καὶ τὰ πτερά, ἀφοῦ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀλγερίας μᾶς κλέπτουγ, νὰ ἴδωμεν δὲ συγχρόνως καὶ τοὺς Παρισίους πρὶν ἐπιχειρηθῶμεν ἐπιχείρησιν τινὰ, ἢ ὅποια θὰ μᾶς φέρῃ καὶ δόξαν πολλήν καὶ πλούτη ἀναρίθμητα. ἔχομεν δὲ ἀνάγκην κεφαλαίων καὶ διὰ

τοῦτο ὁ Ραούλ θὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ κτήματά του. Ἐγὼ δὲ—ἐὰν σᾶς εὐχαριστῇ νὰ μάθητε καὶ τὰ κατ' ἐμέ—εἶμαι Πολωνός, πτωχὸς μὲν πρὸ δεκαετίας, ἀλλὰ σήμερον, χάρις εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου ὡς κυνηγοῦ, ἀπηλλάχθην τῶν δυσχερειῶν ἐκείνων. Ἐκληρονόμησα δὲ πρὸ μικροῦ συγγενῆ μου τινὰ καὶ τοιουτοτρόπως θὰ πραγματοποιήσω διακυσίας ἢ καὶ τριακυσίας χιλιάδας φράγκων, αἱ ὅποια ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ μας. Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἄραβας συνοδοιπόρους μας, αὐτοὶ εἶναι ὑπηρετὰι τοῦ Μωχάμετ, ἀγὰ τῶν Βενη Κενδη, ὅστις εἶναι εἰς τῶν σημαντικωτέρων μεγιστάνων τῆς Ἀλγερίας καὶ ἦλθεν εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ὑπανδρεύσῃ μὲ Γάλλον τὴν θυγατέρα του.

— Μπα! ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως οἱ δύο χωροφύλακες.

— Ναι, ναι· ἢ Φάτμα ἀπεφάσισε νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ Γάλλον, διότι φρονεῖ, ὅτι μόνον οἱ Γάλλοι σέβονται τὰς γυναϊκάς των καὶ γνωρίζουν νὰ τὰς ἀγαποῦν. Μάλιστα δὲν θέλει νὰ ἦναι ὁ σύζυγός της οὔτε ἄποιος, διότι ἰσχυρίζεται, ὅτι ἢ γειτονεῖα τῶν φυλῶν βλάπτει τοὺς συμπατριώτας μας καὶ τοὺς κάμνει νὰ γίνωνται ὀλιγώτερον φιλοφρονητικοὶ εἰς τὰς συζύγους των. ἔχει περιουσίαν πολλῶν εκατομμυρίων, ὡς πρὸς δὲ τὴν ὠραιότητα, παρατηρήσατέ την.

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν συγχρόνως καὶ παρετήρησαν μετὰ προσοχῆς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἄραβος, φαίνεται δ' ὅτι εὔρον αὐτὴν ὠραιωτάτην, διότι ὁ ἐνωμοτάρχης κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ κυνηγοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ἐὰν τυχὸν ἢ νεαρὰ δεσποσύνη εἶχε κλίσιν πρὸς τοὺς στρατιωτικούς, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ μοῦ τὸ κρύψετε, διότι ἀκόμη δὲν ἦλθεν εἰς δευτερον γάμον.

Ὁ κυνηγὸς ὑπεμειδίασε πονηρῶς διὰ τὴν θρασείαν ταύτην ἀξίωσιν τοῦ ἐνωμοτάρχου.

— Ἐνωμοτάρχα, εἶπε. Τὸ σπάδιον εἶναι ἐλεύθερον καὶ ἕκαστος ἠμπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ. Σεῖς εἴσθε ὠραίος ἀνὴρ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἢ παρενθάρρυνσις αὕτη ἐπέπλησε χαρᾶς τὸν ἐνωμοτάρχη βρενθούμενον.

Ὁ χωροφύλαξ ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν, σκεφθεὶς δὲ ὅτι, ὡς ὁ ἀξίωματικός του, ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ἔχη ἐλπίδας ἐπιτυχίας ἀπεφάσισε νὰ προτείνῃ ἑαυτὸν ὡς μνηστῆρα, ἐπὶ δὲ τούτῳ, ἐπίτηδες ὀδηγήσας τὸν ἵππον του ἐξ εὐδυνύμων τοῦ κυνηγοῦ, ἐνευσεν αὐτῷ, ὅτι ἔχει νὰ τῷ ὀμιλήσῃ. Ὁ κυνηγὸς ἐννοήσας ἐβράδυνε τὸ βᾶδισμα τοῦ ἵππου του.

— Τότες λοιπὸν, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ ἰδὼν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούῃ ὁ ἐνωμοτάρχης του· ἔχω νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶναι, ἂν τάχατες ἤθελες καὶ εἶχες αὐτὴν τὴν μεγάλη καλωσύνη νὰ τῆς εἰπῆς τῆς ὤμορφης ἀρατοπούλας δύο καλὰ λογάκια καὶ γὰ τ' ἐμένανε, ὦ! νᾶσαι πλέον παρὰ βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ ἀχάριστον ἄνθρωπον, καὶ θὰ ἰδῆς πῶς ὅτι ὄσφ κ' ἂν ζήσης, ἐγὼ θὰ σοῦ δίδω δείγματα διὰ τὴν καλὴν μου τὴν γνώμη.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ κυνηγός.

Ὁ χωροφύλαξ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα προσέθηκεν.

— Νὰ τῆς φανερώσῃς αὐτῆς τῆς κοπέλλας τῆς ἔρημος, πῶς ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Ἀραπίας, τῆς πατρίδας της, εἶναι ἕνα λυχνάκι ἂν τὸν συγκρίνωμε μὲ τὴν φλόγα τοῦ φλογίζε τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τὴν εἶδα. Νὰ τῆς πῆς πῶς ὅτι τὴν προικὰ της, τὴν γράφω εἰς τὰ παληὰ μου, παληὰ μου παπούτσι, καὶ πῶς ὅτι θέλω μόνον τὸν ἔρωτά της καὶ τίποτε ἄλλο, ἐξαιρῶντας βέβαια τὴν τιμιότης, τὰ χρέη μου τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ τάγματός τῆς χωροφυλακῆς, τὰ ὅποια δὲν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ τὰ παραβλέψω γιὰ οὐλον τὸν κόσμον· ἐν συντομίᾳ καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς βάνω ἔμπροστὰ ἔς τὰ πόδια της τὸ σπαθί μου καὶ τὴν ζωὴ μου, ἂν ἦναι γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω καὶ θὰ κάμω τὸν κόσμον ἄνω κάτω, γιὰ νὰ τὴν κάμω εὐτυχεσμένην.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ κυνηγός. Ἀλλὰ, κύριε χωροφύλαξ, διατί δὲν κάμνεις μόνος σου καὶ αὐτοπροσώπως τὴν πρότασίν σου;

— Γιὰτί; Μὰ δὲν ξέρῃς, πῶς ὅτι τὸ νὰ μιλήσῃ τινὰς γιὰ τὸν ἔρωτά του σὲ μιὰ γυναῖ-

κα πού τὴν πρωτοβλέπει δὲν στέκει διόλου;

— Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι στρατιωτικὸς καὶ μογεύεις μὲ τὸν τρόπο τῆς ὀμιλίας σου· ἄλλως τε δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ κάμμιαν σεμνότυρον πατριώτισσάν μας.

— Καλὰ λές. Αἱ ἀρατοπούλαις δὲν ὀμοιάζουν ταῖς προκομμέναις γαλλίδαίς πού πρὶν κά-
νουν τοῖς ἄγραις καὶ ὕστερα τρέχουν καταπόδι τοὺς χωροφύλακας σὰν λυσσασμέναις καὶ ποτέ τους δὲν χορταίνονται. Τὰ ἔξερω αὐτὰ ἐγὼ καὶ τοῦτο φθάνει! Τὸ λοιπὸν θὰ κάμω τὴν ἔφοδό μου ἔς τὰ γεμάτα, καὶ ρίπτοντάς τῆς δύο ἐρω-
τικαῖς ἠματιαῖς ἢ τῆς κάμω τὴν πρότασί μου, στρογγυλὰ, στρογγυλὰ καὶ πᾶει λέοντας. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή, φιλικῶς ἐγκραδίακῶ.

— Ὡρα καλὴ, ὦρα καλὴ καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν, εἶπεν ὁ κυνηγὸς θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ χωροφύλακος, ὅστις, κεντήσας τὸν ἵππον του, ἐπλησίασε τὴν ὥραιαν ξένην.

Ὁ χωροφύλαξ, διευθετήσας τὸν μύστακά του ἐπὶ τὸ κατακτητικώτερον καὶ στάσιν ἤρωος λαβῶν, εἶπε τῇ νεαρᾷ ἀραβί ἰλλωπιζών.

— Μιλεῖτε γαλλικὰ, κοκκωνίτσα μου;— Ὀλίγη.

— Τόσφ τὸ καλλίτερο· ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι ἀρμυρία διὰ τοὺς ἐραστὰς.

— Ἀρμυρία; δὲν ἐνωῶ τὴν λέξιν.

— Ἰδοὺ· ὅταν ἓνας ἀνδρας, ὅσῳ ἐγὼ, λόγου χάρις, ἄγαπᾷ μίαν ὄμορφη κοπελοῦδα, σὰν τὴν εὐγενεῖά σας, τάχατες τῶχει γιὰ χαρὰ νὰ τῆς μιλήῃ λόγια ἐρωτικὰ εἰς τὴ γαλλικὴ γλῶσσα, γιατί τῆς δίνει νὰ ἐννοήσῃ μὲ θελκτικὸν τρόπο τὴ φλόγα του.

Προφανῶς ἡ νεαρὰ κόρη ὀλίγας μόνον ἠνόησε λέξεις ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς κακορρημοσύνης καὶ διὰ τοῦτο ἐφαίνετο οἶονε! ρεμβάζουσα. Ὁ χωροφύλαξ ἐνθαρρυνθεὶς ἐξηκολούθησεν ὑπογε-
λῶν.

— Τότες τὸ λοιπὸς, ὥραία μου Ἀρατοπού-
λα, θὰ σοῦ εἰπῶ καθαρὰ καὶ χωρὶς περιφρασί, πῶς ὅτι τὰ ἠματῖα μου τάχω γιὰ νὰ βλέπω. Μοῦ φάνηκες τόσον ὄμορφη, ὥστε θαρρῶ πῶς πέ-
ρασεν ἀστραπὴ ἀπ' ἐμπρός μου. Ὁ νοῦς ἐ-

σκοπίσθηκε καὶ ἡ καρδιά μου κτυπᾷ τόσφ δυ-
νατὰ ὥσῳ νὰ ᾔῃαι τὸ ἐμβατήριον. Μὲ ἐ-
βεβαίωσεν πῶς, ὅτι ἤλθες εἰς τὴ Γαλλία γιὰ
νὰ διασκεδάσῃς καὶ νὰ διαλέξῃς ἀνδρα. Ἐάν
τὸ λοιπὸς ὁ χωροφύλακας Νικόλαος Λαλουέτος
εἶχε τὴν καλὴν τύχην, νὰ σοῦ ἀρέσῃ, θὰ ἔλεγε
πῶς ὅτι εἶναι ὁ πλέον εὐτυχέστερος ἀπὸ οὐλοὺς
τοὺς στρατιωτικούς, καὶ τοὺς πεθασμένους καὶ
τοὺς ζωντανούς κ' ἐκείνους ἀκόμα πού δὲν γεν-
νήθησαν!

— Θέλεις ἐσένα νὰ κάμῃς ἐμένα μία χάρι;
εἶπεν ἡ νεὰ κόρη ποιήσασα κίνημα ἀνυπομο-
νησίας, τὸ ὅποῖον ὁ ἐρωτόληπτος χωροφύλαξ
ἐξέλαθεν ὡς δηλωτικὸν ἐσωτερικῆς συγκινήσε-
ως.

— Διὰ νὰ σοῦ ἀρέσω, θὰ κάμω ὅ,τι θέλή-
σης, χαριτωμένη καὶ ευαίσθητη νεά.

— Τότε σιωπήσῃ!

— Κατάλαβα, κατάλαβα, ἐπιθύρῃσεν ὁ χω-
ροφύλαξ. Δὲν θέλει νὰ μᾶς νοιώσουν! Ναί,
ναί· δὲν θὰ πῶ λέξι γιὰ τὴν εὐτυχία μου σὲ
κανένα!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἐνωμοτάρχης,
συλλαβὼν ὑποψίας, ἐπλησίασε πρὸς τὸν χωρο-
φύλακα, σκυθρωπάσαντα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοι-
οῦτου ἀντιπάλου, καὶ τῷ εἶπεν ἀνυσύχως.

— Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσύ, χωροφύλακα, καὶ
μένεις ὀπίσω;

— Τίποτε.

— Γιατί λοιπὸν ἄφησες τὴν θέσιν σου ἀπὸ
πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ σου;

— Ἄκουσα κάτι ταραχὴ ἐν τῷ δάσος καὶ ὑ-
ποψιάσθηκα. Τὸ λοιπὸς ἤπῃγα νὰ ἰδῶ.

— Καταλαβαίνω, ἔλα! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρ-
χος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν ἐν σιωπῇ τὴν πορείαν
των, ἀνὰ μέσον τῆς στενῆς ἀτραποῦ, κατὰ τὴν
ἐξῆς τάξιν. Προηγούντο οἱ κυνηγοὶ ἀνὰ δύο·
κατόπιον αὐτῶν ἤρχετο ἐριππος ὁ ἀρχηγός των
μετὰ τῶν δύο χωροφυλάκων ἐναλλάξ, εἶπετο δὲ
τούτοις ἡ ὥραία κόρη τῆς Ἀραβίας καὶ οἱ δύο
θεράποντες τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἡ συνοδία ἀπέχεν ἥδη χιλιόμετρον ἀπὸ
τοῦ μεγάρου, ὅτε ἀλλόκοτόν τι περιστατικὸν

ἔλαβε χώραν, ἰκάνων νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσο-
χὴν τῶν χωροφυλάκων, ἐὰν μὴ οὗτοι ἐτύφλω-
τον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἠγούμενος τῆς συνο-
δίας ἀγᾶς, λαθῶν τοὺς χωροφύλακας, προσέδε-
σε τὸν ἵππον του εἰς τι δένδρον καὶ πλησιάσας
περὶ εἶπε πρὸς ἓνα τῶν κυνηγῶν λέξεις τινὰς
χαμηλοφώνως, οὗτος δ' ἀπεχωρίσθη ἀμέσως τῶν
ἄλλων καὶ εἰσδύσας εἰς τὸ δάσος ἀπεγυμνώθη
ὄλου τοῦ ἠματισμοῦ· μετ' ὀλίγον ἕτερος κυνη-
γός, ἀπογυμνωθεὶς ὡσαύτως, παρηκολούθησεν
ἔρπων τὸν πρῶτον, ἐνῶ ὁ ἀγᾶς βήματι γοργῷ ἐ-
πλησίασε τὴν θυγατέρα του.

— Ἐλθε, τῇ εἶπεν ἀραβιστί.

Ἡ κόρη ἀτίπευσε καὶ ἠκολούθησε τὸν πα-
τέρα τῆς εἰσδύσαντα εἰς τινὰ λόχμην.

Ὁ γέρον περισκοπήσας τὰ περίξ καὶ βεβαι-
ωθείς, ὅτι δὲν παρηκολούθηθη ὑπὸ ξένου, ἐξή-
γαγε κάτωθεν τοῦ βουρνούζιου τοῦ πλήρη κυνη-
γοῦ ἐνδύμασίαν καὶ ἐπέταξε τῇ θυγατρὶ του νὰ
ἐνδύθῃ αὐτήν.

— Διατί ἡ μεταμφίσις αὐτῆ, πάτερ; ἡ-
ρώτησεν ἐκπληκτος ἡ νεάνις.

— Ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος, εἶπεν ὁ ἀ-
γᾶς.

Ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐνεδύθη ἀμέ-
σως. Τότε δ' ὁ γέρον ἐξαγαγὼν ἐγγχειρίδιον ὀ-
ξύστομον, χρησιμεῖον παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι καὶ
ὡς ξυρὸς, ἀπέταμε μέχρις ἠρωτῆς τὴν κόμην τῆς
παιδίσκες ὀλοφυρομένης ἐπὶ τῇ βεβήλῃ ταύτῃ
πράξει.

— Φόρεσον τώρα τὸ φέσιον.

Ἡ νεάνις ὑπήκουσε.

— Εἶσαι κυνηγός ἐλάφων, ὀνομάζεσαι Γι-
ουσουφ καὶ ἔχεις καταγωγὴν τουρκικὴν ἄμα
καὶ ἀραβικὴν. Προσποιουμένη ὅτι εἶσαι ἀνήρ,
θὰ λάβῃς θέσιν μεταξὺ τῶν φίλων μας, οἱ ὅποιοι
θὰ σοὶ δώσουν ἐν καρυφύλλῃ, πολυμεφῶδία
καὶ ὅ,τι ὄπλον χρειάζεται δι' ἓνα κυνηγόν.

— Καὶ εἰπετα;

— Τίποτε. Πήγαινε τώρα.

Ὅταν ἡ Φάτμα, ἐλθοῦσα ὡς δροσκὰς, ἀπεμα-
κρύνθη, ὁ Ἀγᾶς, καίπερ γηραιὸς, ταχὺς ἔδραμε
πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, μετ' οὐ πολὺ δ'
ἀνεῦρε πλησίον ὀπῆς πρὸ μικροῦ ἀνοιχθείσης

νεάνιδα, μόνον αὐτοῖς καθημένην, περιτρομον
καὶ κλαίουσαν. Χωρὶς νὰ προυφέρῃ λέξιν τῆς ἀ-
φῆσεν ὅν περιεβάλλετο αὐτὴ ἠματισμὸν χω-
ρικῆς, καὶ μηδὲως προσέχων εἰς τὰς διαμαρ-
τυρήσεις, ἅς τῷ ἀπήθυνε, τὴν ἐνέδουσε τὸ ἐν-
δυμα γυναικῆς Ἀλγερίνης καὶ ἀπέταμε τὴν κό-
μην ἀντικαταστήσας ἐν μέρει διὰ τῶν πλοκῶν
τῆς θυγατρὸς του. Τούτου δὲ γενομένου, λα-
βόμενος ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὠδήγησεν αὐτὴν πε-
ρὰ τῆ συνοδία καὶ τὴν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ὄρο
μάδος.

— Ἰδοὺ ἡ θυγάτηρ μου Φάτμα, εἶπε στρα-
φείς πρὸ τοὺς θεράποντας καὶ συλλετῶν αὐτοῖς
σιωπῆν. Ἐξηκολούθησε δέ.

— Οἱ Γάλλοι χωροφύλακες εἶδον ἐκ τοῦ
πλησίον τὴν Φάτμαν.

— Καὶ τῆς ὀμίλησαν, ἀπήντησεν εἰς ἀ-
ραψ.

— Τὴν ἐξέλαβαν ὡς μελαγχρινήν;

— Ναί· διότι, ἂν καὶ ᾔῃαι νύξ, τὴν πα-
ρατηροῦσιν πάντοτε.

— Τότε λοιπὸν ὄλα περιγίνονται καλῶς, εἶ-
πεν ὁ γέρον ἀγᾶς, καὶ εἰσέδυσεν αὐθις εἰς τὸ
δάσος, ὅπου ἐγένετο ἀφαντος.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ καὶ ἄμα τῇ ἀναχωρήσει
τῆς χωρικῆς, ἀνὴρ γυμνός, ἔλαβε τὰ ἐνδύμα-
τα τῆς νεάνιδος καὶ ἔκρυψεν αὐτὰ ἐντὸς τῆς ὀ-
πῆς, μετὰ δὲ ταῦτα ἠράνισε πᾶν ἕγνος, ὅπερ
ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς μεταμφίσεως.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἐπιθύρῃσεν εἰς γαλλικὴν
γλῶσσαν. Ὅλα τρέπονται ἐπὶ τὸ αἰσιώτερον. Οὐ-
δεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ὑποψιασθῇ τὸ ἐλάχιστον

Καὶ ἠκολούθησε τὴν πορείαν του κατ' εὐθεῖ-
αν διεύθυνσιν.

Οἱ χωροφύλακες ἐπησχολημένοι πάντοτε εἰς
τὴν Φάτμαν καὶ τὰ ἑκατομμύριά της, οὐδὲν ὑ-
πωπεύθησαν ἐξ ὄλων τούτων. Ἐμέθυον ἐξ ἔλ-
πίδος.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κυνηγός· μοὶ φαί-
νεται, ὅτι μαλόνετε ἀναμεταξὺ σας. Τοῦτο μὲ
λυπεῖ.

— Μπα! Τίποτε, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ. Ἐ-
γὼ νὰ μαλώσω μὲ τὸν ἐνωμοτάρχη μου; Μπα,

μπᾶ, μπᾶ!

— Καί όμως ἤξεύρω τί λέγω. Ἦκουσα τί ὠμιλοῦσατε πρὸ δλίγου.

— Μπᾶ; εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης μετὰ πικρίας καὶ ἐμφάσεως. Ἔτσι λοιπὸν, καὶ σε εἰς ἀγαπᾶτε αὐτὴν τὴν νέαν Ἀφρικανὴν;

— Διάτανε! ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ. Ὁ καθένας τὸ δίκιό του

— Σωστὸν αὐτό! ἀλλὰ παρατήρησε δὲ, χωροφύλακα! ἐγγίνες ὁλόσας ἀνὰ τὸ φίδι διὰ νὰ ἀπατήσης τὸν ἀνώτερόν σου καὶ νὰ τοῦ κλέψῃς τὴν καρδιά μιᾶς γυναικός.

— Εγώ;

— Ναί, σὺ!

— Ἐνωμοτάρχη!

— Χωροφύλακα!

Ὁ κυνηγὸς ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ἐπέμβῃ, ὅπως παρεμποδίσει τὴν ἐκρηξίν.

— Τί θέλετε καὶ οἱ δύο σας; Νὰ κυμαρῶνται τὴν Φάτμαν βέβαια. Λοιπὸν τίς σας ἐμποδίζει νὰ συμφωνήσητε ἀναμεταξύ σας ὡς τίμιοι ἄνθρωποι;

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, βέβαιος, ὅτι θὰ παρηκόμισε τὸν ἐνωμοτάρχη μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣν ἔσχε μετὰ τῆς Φάτμας.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ κυνηγὸς θὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸν πύργον. Θὰ λάβῃτε θέσιν πλησίον τῆς Φάτμας καὶ θὰ μεταχειρισθῆτε πάντα τρόπον νὰ τῆς ἀρέσῃτε. Τὸ γέρας εἰς τὸν νικητὴν.

— Δέχῃσαι, ἐνωμοτάρχη; ἠρώτησε περιχαρῆς ὁ χωροφύλαξ.

— Δέχομαι, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, σφίγγας τὴν χεῖρα ἣν τῷ ἔτεινεν ὁ χωροφύλαξ.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ἐπεφώνησεν ὁ κυνηγός.

— Θὰ ἴδωμεν τὸν κόμητα εἰς τὸν πύργον; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ἴσως, ἀπήντησεν ὁ κυνηγός.

— Διατί ἴσως;

— Διάτανε! Ἡ ἀδελφὴ του δὲν εἶναι ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ὡς ἀνυπόμονος θὰ ἔπραξε νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ ἂν αὐτὴ εὕρισκεται πολὺ μακρὰν, βέ-

βαια δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν τὸν Ραούλ. Ὅστε θὰ ἔχητα περισσοτέραν ἀνεσίαν νὰ φέρητε εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἐρωτός σας.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου. Ἀκόμη δὲν ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ μάθω τὸ ὄνομά σου, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Φαίνεται ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ καλὸς φίλος

Ὁ κυνηγὸς ἐμειδίασε καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ διαβατήριόν του ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῷ ἐνωμοτάρχη, εὖτος δὲ ἀνάψας πυρετὸν ἀνέγνω, ὅτι εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συνομιλῇ οἴκει ὅτατα μετὰ τοῦ πρίγκιπος Δὲ Ναδιέρ, κυνηγοῦ πανθέρων. Ὁ δυστυχὴς ὁ ἐνωμοτάρχης μόλις κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του. Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του.

Ἐν τούτοις ἀφίκοντο εἰς τὸ μέγαρον Λαβερεῖ. Εἰς τὸ προαύλιον ὁ Μωχάμετ ἐπλησίασε τὸν Ναδιέρ καὶ τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν. Οὗτος ἀπασπαρχίσας ἀνέγνω, ἰμεθ' ὁ δεικνύων αὐτὴν πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην εἶπε.

— Κύριοι! ὁ κόμητ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἄς μὴ τὸν περιμένωμεν. Μᾶς δίδαε τὴν ἄδειαν νὰ πῶμεν ἀφθόνως εἰς ὑγείαν του καὶ διατάττει τὸν φύλακα Μπαρμαντώνην νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν πρετομασίαν τοῦ δειπνοῦ, διότι παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μαγεύρισαν διὰ νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῇ ὡς θαλαμικὸς τῆς δεσποσύνης Δὲ Λαβερεῖ.

— Ὅλα καλὰ, ὅλα καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

Καὶ πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον.

Οἱ χωροφύλακες δὲν παρετήρησαν κηλίδας αἵματος, αἵτινες ἔθαφον τὸ ἔδαφος· ἀλλ' εἰς τῶν κυνηγῶν ἔσπευσε νὰ ἐξαλεψῇ αὐτὰς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα ἐκ τῶν ἐταίρων του εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἄνθρωπος ἐσκοτώθηκεν ἐδῶ, βέβαια· φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐννοήσουν τίποτε αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες!

(ἀκολουθεῖ).

TO ARMA TOY DIABOLOY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰγὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ἡ τοιαύτη τοῦ κόμητος θέσις ἦν ὄντως ἱκανὴ νὰ καταπλήξῃ αὐτὸν, γινώσκοντα τὸν βίαιον χαρακτήρα τοῦ στρατιώτου ἐκείνου, τοῦ εἰθισμένου νὰ διατάσῃ καὶ οὐδέποτε νὰ ὑποχωρῇ, ἔτι καὶ ὅπου εἶχεν ἄδικον.

Ὁ κ. Μωγάρ ἠκροάζετο, κεκυρῶς ὡς ἔνοχος, τῶν πικρῶν μαμφῶν τοῦ Φρεδόκ, μεταδιδομένων αὐτῷ ὑπὸ συναδέλφου τοσοῦτον εἰλικρινούς, ὅσον καὶ ἀφρωτισμένου.

Ἀνεγνώριζε προσαυτῶς ὅτι ἦν ἄξιός τῶν μομφῶν ἐκείνων· ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐκπληκτικὸν φαινόμενον ἦν ὅτι δὲν ἀντιμέμεφετο κατὰ τῆς σκληρότητος τῶν ὀψίμως ἐκτελεσθεισῶν ἐκδικήσεων ὑπὸ ἄγαν μνησικακοῦ σφύζου.

Ὁ δὲ Σουκαρριέρ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ ὑπάρχει τι τὸ διαφευγόν μοι. Ὁ Μωγάρ δὲν θὰ ἦτο τοσοῦτον καταβεβλημένος, τοσοῦτον ταπεινός (ὅπως κυριολεκτήσω) ἐὰν δὲν ἔφερον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ἢ μόνην τὴν ἀρπαγὴν γυναικός, μὴ ἐπιθυροῦσης ἀναντιρρήτως οὐδὲν κρεῖττον τῆς τοιαύτης ἀπγαγῆς. Ὅθεν δέον νὰ τὸν ἐξομολογήσω κατὰ βάθος, καθότι πρόκειται ν' ἀποφασίσωμεν τίνα μέτρα θὰ λάβωμεν πάντες ἀπέναντι τοῦ κ. Φρεδόκ, τοῦ πρῶην κ. Ὑδράνδου. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιληφθῶ τούτου ἐπιδεξίως.

Καὶ καθήμενος παρὰ τὸν κόμητα, ὅστις εἶχε ριφθῆ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, ἤρθετο οὕτω διὰ τῆς μελιχωτέρας φωνῆς του:

— Εὐελπιστῶ, γηραῖέ μου Μωγάρ, ὅτι δὲν παραγνωρίζεις τὰ αἰσθήματά μου. Μεγάλως θὰ ἠπατάσω, ἂν ἐφαντάζεσο ὅτι ἠυτομέλησα πρὸς τὸν ἐχθρόν. Τὸ καθήκόν μου ἦν νὰ σοὶ ἐκθέσω τὰ παράπονα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ καταδιώ-

κοντός σε διὰ τοῦ μίσους του, ἀλλὰ θεωρῶ ὅτι ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὸ μέτρον τῆς ἐπιτροπόμενης ἀντεκούκίσεως. Ἐσχες κατ' ἀρχὰς ἄδικον, ἀλλ' αὐτὸς, ἐκδικούμενος καθ' ὅν ἔπραξε τρόπον, ἐτέθη ἐν μέρει ἐκτὸς τοῦ νόμου, καὶ θὰ εἶχομεν ἀληθῶς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτεθῶμεν κατ' αὐτοῦ, ὡς κατ' ἀγρίου θηρίου. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι δὲν εἶμαι γνώμης νὰ καταφύγωμεν εἰς τοιαῦτα μέσα. Ἡ χοῆσις τοῦ ἐγγχειριδίου ἢ τοῦ πολυχρότου, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τινος μανιώδους, εἶναι ἰδέα τοῖς ἀγρίοις, ἡμεῖς δ' ἐνταῦθα δὲν διατελοῦμεν ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ κ. Φρεδόκ εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις ἀποκαλοῦνται *eugenees*, εἶναι δὲ δυνατόν, ἂνευ ἠθικῆς τινος βλάβης, νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ ἡ τιμὴ τῆς διὰ τῶν ὄπλων ἀνά χειρᾶς συναντήσεως. Ἡ πολυχρόνιος αὐτῆ καὶ θλιθερὰ ἱστορία δὲν δύναται ἄλλως νὰ καταλήξῃ ἢ διὰ μονομαχίας· τὴν δὲ μονομαχίαν ταύτην ἐπιθυμῶ καὶ ἐκεῖνος, ἐπιφορτιστὴς μὲ μάλιστα νὰ σοὶ τὴν προτείνω.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων τούτων ὁ κόμητ ἀνέφριξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τὸ δὲ ὄχρον ἤδη πρόσωπόν του ἐπαίσθητῶς ἠλλοιώθη.

— Εἶναι ἀνήκουστον, ἐσκέπτετο ὁ Σουκαρριέρ ἀτενίζων αὐτόν· ἂν δὲν τὸν ἐγίνωσκον καλῶς, θὰ ὑπέθετον ὅτι φοβεῖται.

Καὶ ἐπανελάβεν ἀκολουθῶν:

— Ἄν ὑπῆκουον, φίλτατε, εἰς μόνην τὴν προαίρεσίν μου, θ' ἀνελάμβανον τὴν ὑπόθεσιν δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ὅπως δὲ κατάρξομαι, θὰ ἐρράπιζον ἐκεῖνον τὸν κ. Φρεδόκ, τὸν καταστήσαντα τοσοῦτον δυστυχῆ τὸν ἀνεψιόν μου. Ἐπειδὴ καὶ ἐξέσπασε τὴν ὀργὴν του κατὰ τοῦ Γούη, μηδαμῶς αὐτὸν προσβαλάντος, θὰ ἐξέσπων καὶ ἐγὼ τὴν ἐμὴν κατ' αὐτοῦ, ὅπερ λογικώτατον. Ἄλλ' ἐσκέφθην ὅτι κατὰ δίκαιον λόγον εἰς σὲ ἀνῆκεν ἡ εὐχαρίστησις νὰ τῷ κατενέγκῃς τὸν ξιφισμόν, καθότι τὰ πρὸς ἡμᾶς παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντα εἰσὶ μηδαμῶς ἀπέναντι τῶν πικρῶν δι' ὧν σ' ἐπότισεν. Ὅθεν ἐσεβίσθην τὸ τῆς προτεραιότητος δικαίωμά σου, ὅπερ καὶ ὁ κ. Φρεδόκ δὲν διημφισβήτησε. Θὰ μονομαχήσῃς δὲ μετὰ τοῦ θηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου ὅπου θελήσῃς.

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὑποκώφως ὁ κ. Μωγάρ.

— Πῶς! ἀποποιεῖσαι τὴν μονομαχίαν ταύτην, ἣν ὑπὲρ σοῦ διηυθέτησα, καὶ ἦτις θ' ἀπολήξῃ ὀλοσχερῶς πρὸς ἡμετέραν εὐχαρίστησιν, καθότι εἰμὶ βέβαιος ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν θ' ἀπομείνῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους;

— Δὲν δύναμαι νὰ φρονεύσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον... ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ δισταυρώσω τὸ ζήφος μετ' αὐτοῦ

— Καὶ διατί;

— Διότι μοὶ εἶναι ἱερός, ἐπεῖπεν ὁ κόμης μετὰ τινα σιγήν.

— Ἱερός; Ἔτσι νὰ σκάσω, ἀνίσως καὶ καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Ἄλλὰ τέλος, ἂν ἔχῃς λόγους, οὐς ἀγνωῶ, ὅπως ἀποφύγῃς τὴν τοιαύτην συνάντησιν, ἄς μὴ καλῶμεν πλέον περὶ αὐτῆς. Θὰ εἴπω τῷ κ. Φρεδὸκ ὅτι δὲν θέλεις νὰ παραδεχθῆς ὡς ἀτίμητον ἀνώνυμον καταγεγραφέα, καὶ θὰ δεήσει νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν λόγον τοῦτον τῆς μὴ ἀποδοχῆς. Τῶν περὶ ἀνδρίας δοκιμασιῶν σου γενομένων ἄλλως τε, οὐδεὶς θὰ σοῦ κατηγορήσῃ ὡς ὑποχωρήσαντος ἐκ περισκέψεως. Μόνον δὲ, ἂν σὺ ἀποποιῆσαι τὴν μονομαχίαν ταύτην, ἐγὼ δὲν παραιτοῦμαι τοῦ μέρους μου. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἔλαβον τὰ μέτρα μου ἐπιφυλαξάμενος τὴν μετὰ σὲ σειράν, δι' ἣν ὁ κ. Φρεδὸκ πῶν εὐγενῶς μ' ἐνέγραψεν εἰς τὸν κατάλογόν του. Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ μοὶ παραχωρῆς τὴν θέσιν σου, ἔρχομαι ἐγὼ πρῶτος.

— Οὔτε σὺ δύνασαι νὰ μονομαχήσῃς μετ' αὐτοῦ.

— ὦ! ὦ! τοῦτο δὲ εἶναι νόστιμον. Καὶ τί τὸ αἴτιον, τὸ ἀπνευρεῖόν μοι νὰ θίξω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον;

— Τὸ αὐτὸ αἴτιον, ὅπερ παρακωλύει καὶ ἐμὲ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν πρόκλησίν του.

— Δὲ προειδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ἱκανοποιηθῶ διὰ τοιαύτης ἀορίστου ἀπαντήσεως. Ἄλλ' ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κ. Φρεδὸκ εἶναι καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης ἱερός, ὅπερ μοὶ φαίνεται κάπως παράδοξον, ὑπολείπεται ἔτι ὁ ἀνεψιός μου, ὃν ὁ κύριος οὗτος τοσοῦτ' ὑβριστικῶς κατεγέλασε καὶ κατέστησε παίγιόν του, στήσας αὐτῷ μυστράν παγίδα. Ἄνευ τῶν μηχανορραφιῶν τοῦ Φρεδὸκ,

ὁ Γούης δὲν θὰ ἐρωτεύετο μετὰ τῆς θυγατρὸς σου, καὶ δὲν θὰ διετέλει σήμερον ἐν ἀπελπισίᾳ. Ὁ Γούης λοιπὸν δικαιούται πληρέστατα νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

— Οὔτε ὁ ἀνεψιός σου δύναται νὰ ἐντεθῇ φρονεῦν τὸν Φρεδὸκ.

— Ἀπὸ παραδόξου εἰς παράδοξον μεταβαίνομεν. Καὶ ὁ Ἐστελάν λοιπὸν; Ὁ δύστηνος ἐκεῖνος Ἐστελάν, ὁ κίσχυρως κατατυχοφαντηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ριφθεὶς ἐν φυλακῇ κατόπιν ἀναγγελίας διαδιδασθείσης τῇ ἀστυνομίᾳ ὑπὸ τοῦ προδότη ἐκεῖνου;

— Ὁ Ἐστελάν θὰ πράξῃ ὅπως εὐχρεστεῖται, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ ζέσεως. Ἄν δ' ὁ Φρεδὸκ φρονεῖ αὐτὸν, θ' ἀπαλλάξῃ τὴν Μαγδαληνὴν σύζυγον, ὃν βδελύσσομαι. Ἄλλ' ἂν ὁ Ἐστελάν ἐγίνωσκε τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ ἐμονομάχευ.

— Ὅριστικῶς πλέον οὐδὲν κατανοῶ, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς λαλῶν δι' αἰνιγματῶν, θ' ἀπέλθω ἐντεῦθεν ἀγνωῶν τί ὀφείλω ν' ἀπαντήσω τῷ Φρεδὸκ, ἐνῷ ὑπεσχέθην αὐτῷ νὰ μὴ τὸν ἀρῆσω ἐν τῇ ἀθεσμιότητι. Δέον νὰ λάβωμεν ἱριστικὴν ἀπόφασιν, δὲν σοὶ ὑποκρύπτω ὅτι, ἂν ἐπιμένῃς παρασιωπῶν μου ἀπόρρητόν τι, ὅπερ, κατὰ τὸ λέγειν σου, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀπρόσκλητον, ἐγὼ θὰ πρυθῶ μόνος, μετὰ δ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ αἱ διαπραγματεύσεις δὲν θὰ παρατηθῶσιν ἐπὶ μακρὸν.

Ὁ κόμης διέμεινεν ἀναυδός.

— Ἐμπρός, Μωγάρ, ἐπκνέλαθεν ὁ Σουκαρριέρ, εἰμὶ φίλος σου ἀπὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ὅθεν δὲν δύνασαι νὰ δυσπιστῆς πρὸς με. Ἄνοιξόν μοι τὴν καρδίαν σου καὶ βασισθητι ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου δι' ὅτι καὶ ἂν μοὶ ζητήσῃς... δι' ὅτι καὶ ἂν μέλλῃς νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς. Ἀλλήσον, φίλε μου, ἐξηγήθητι. Ἀπορῶ βλέπων σε δισταχόντα νὰ ἐκφρασθῆς ἐλευθέρως, καθότι τέλος δὲν ἔχεις νὰ μεμφθῆς σεαυτὸν ἢ διὰ παραπτώματα λίαν συγγνωστά, ἐνῷ ἐκ τῆς παραχῆς σου θὰ εἰκάξῃ τις, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι διέπραξας ἔγκλημα.

— Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι διέπραξα τοιοῦτο;

— Σὺ! Ἡσύχασε τώρα! Σὺ, ὁ εὐθύτερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ μᾶλλον ἀκριβολόγος, διότι σε

εἶδον πολλάκις κρίνοντα τὰ ἴδια σφάλματά σου μεθ' ὑπερβαλλούσης αὐστηρότητος, οὐδέποτε θὰ με παραπέστῃς ὅτι οἰοθάνεσαι ἑτέρας τύψεις, ἢ τὰς τῶν νενηκῶν παρεκτροπῶν.

— Ὑπάρχουσι καὶ παρεκτροπαὶ ἐγκληματικαί, δὲν ἤμην δὲ νέος πλέον ὅτε...

— Καλῶς! γινώσκω. Θὰ ἠδύνασο νὰ εἴπῃς ὡς τὸ ἐν τινι ἐμμέτρῳ κωμωδίᾳ, ἣν ἄλλοτε ἀνέγγνων, ἀναφερόμενον:

«Ἡμνητεσαραγοντούτης, ὅτε τοῦτο μοὶ συνέβη.»
Ἡ ἡλικία κατ' οὐδὲν ἐνδιαφέρει τὴν ὑπόθεσιν. Εἰμὶ δ' ἐντελῶς βέβαιος ὅτι ἀφοῦ ὑπάρχεις, οὐδέποτε ἡμερτες εἰς τὸ περὶ τιμῆς κεφάλαιον.

— Ἀκουσόν μου... θὰ σοὶ εἴπω τὰ πάντα... δὲν ἐξαιτοῦμαι δὲ τῆς ἐπιεικείας σου. οὔτε θὰ μεμφμοιρήσω, ἂν μὲ καταδικάσῃς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος σοὶ ἀνέφερον ὅτι κατόκει ἐν Παρισίοις τῷ 1862;

— Ναί. Μοὶ ὤριτε μίλιστα τὸ μέρος κατόκει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Μαυρικίου, κατὰ τὴν ὁδὸν Ρίβολι.

— Λοιπὸν! εἶχον ἐπκνέλαθαι πρὸ δέκα καὶ ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς Λουίζιάνην ἀποδημίας μου.

— Ἐνθα ἐγνώρισας τὴν γυναῖκα, μεθ' ἧς συνεζεύχθης βραδύτερον;

— Καὶ περὶ ἧς ἐλάχιστον ἐμερίμων, ὅτε ἀνεχώρουν τῆς Νέας Αὐρηντίας.

— Μοὶ ἀνέφερες περὶ τούτου. Τότε δὲ συνέβη ὅτι, μὴ εἰδὼς πῶς νὰ διαθέσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὸν καιρὸν σου, περιεπλέχθης εἰς ἔρωτα ὀδηγήσαντά σε πολὺ πορρωτέρω ἀφ' ὅσον ἐβούλεσο νὰ προθῆς;

— Καὶ ἔτι πορρωτέρω ἀφ' ὅσον ὑποθέτεις. Ἡμέραν τινὰ, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1861, συνήντησα ἐν τῷ Κεραμεικῷ γυναῖκα...

— Αἱ ἐν τῷ Κεραμεικῷ; Ἡ συζυγικὴ κατοικία δὲν ἀπέχετο μακρὰν. Καὶ αὐτὸς ὁ φενακισθεὶς σύζυγος, ὁ Φρεδὸκ ἐκεῖνος μοὶ εἶπεν ὅτι εἰσέτι ἀγνωεῖ πῶς ἐσχέτισθης μετὰ τῆς γυναικὸς του.

— Δὲν ἀπεκδέχεται βεβαίως νὰ μ' ἀκούσῃς

ἀφηγοῦμενόν σοι τὰ πρῶτα συμβάντα τῆς σχέσεως ταύτης, τῆς γεννηθείσης ἐκ τύχης καὶ δηλητηριασάσης τὸν βίον μου. Ἀρχεῖ μόνον νὰ μάθῃς ὅτι πάραυτα κατέστην παράφορος ἐξ ἔρωτος.

— Ἴδου ὅτι ἐπὶ μᾶλλον μ' ἐκπλήττει διὰ σὲ, τὸν ἐγκανωχόμενον ὅτι ἐκτιμᾷ τὰς γυναῖκας κατὰ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν των, καὶ τὸν οὐδέποτε διατηρήσαντα ἐρωμένην πλέον τῶν τριῶν μηνῶν. Ἡ περίπτωσίς σου αὕτη καταδείκνυσιν ἔτι μᾶλλον ὅτι περὶ οὐδενὸς δυνάμεθα νὰ ὤμεν βέβαιαι. Ἀναμφιβόλως δὲ ἡ γυνὴ σοὶ ἀνταπέδιδε τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐμπνευσθέντα ἔρωτα;

— Κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς με πάθους, ὅπερ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεπειράθη νὰ κατευνάσω, ἀλλ' ἀκολούθως ἀφέθη νὰ παρασυρθῶ. Μετ' οὐ πολὺ κατήντησα νὰ τῇ ὑποσχεθῶ ὅτι οὐδέποτε θ' ἀπεχωρίζομεθα.

— Ἐλησμόνευς τὸν σύζυγον;

— Ὁνειροπόλουν νὰ τὸν προκλέσω εἰς ἔριδα καθ' ὁδὸν, καὶ νὰ τὸν φρονεύω ἐν μονομαχίᾳ... Τοῦτο ἦν μωρία, καθότι μηδεμίαν μετ' αὐτοῦ εἶχον σχέσιν... ἀλλ' οὔτε κἂν ἐξ ὀφείας ἐγίνωσκον αὐτόν

— Τὰ τοιαῦτα πράγματα δὲν ἀπαντῶνται ἢ ἐν Παρισίοις, ἀπεφθέγγθη φιλοσοφικῶς ὁ Σουκαρριέρ. Καὶ ἐκείνη σὲ παρώτρυνε νὰ προκαλέσῃς τὸν σύζυγόν της;

— Ὅχι. Αὕτη ἦτο ὅλως παραδόξου φύσεως. Οὐσα κρεολὸς, ἐν ἡλικίᾳ. καθ' ἣν ἡ γυνὴ εἰς Γαλλίαν εἶναι μόλις παιδίσκη, συνεζεύχθη ἐξ ἔρωτος... ὡς τοῦλάχιστον ἐπίστευε... μετὰ τοῦ Ἰθράνδου ἐκεῖνου, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει τυχαίως εἰς τὴν νῆσον Μαυρίκιον.

— Βραδύτερον δὲ διέγνων ὅτι οὐδέποτε ἀληθῶς ἐξῆσε πρὶν ἢ σὲ τυναντήσῃ, καθότι διήνοιξας αὐτῇ νέους ὀρίζοντας. Τοιαύτη εἶναι ἡ μυθιστορία πλείστων γυναικῶν, ἣν ἐκ στήθους γινώσκω. Δύνασαι δὲ νὰ παρασκευάσῃς τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἅτε τοῦ Φρεδὸκ ἀφηγηθέντός μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου του.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἄρρεν ἢ θῆλυ — Πολλοὶ ἰατροὶ παραδέχονται, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ διαγνωσθῇ τὸ φύλον τοῦ τεχνησομένου παιδίου ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Ὁ ἰατρός Μπιδάρ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὰ ποτελέσματα ἑκατὸν παρατηρήσεων γενομένων παρ' αὐτοῦ. Τὸ συμπέρασμα του εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν παλμῶν εἶναι κατώτερος τῶν 135 τὸ κυφορούμενον εἶναι ἄρρεν, ἐάν δ' ὑπερβαίῃ τοῦς 145, θῆλυ. Ἐφαρμόσας τὴν μέθοδον ταύτην ὁ κ. Μπιδάρ κατώρθωσεν 92 φορές ἐπὶ ἑκατὸν νὰ προσέπη τὸ φύλον τοῦ τεχνησομένου. Ἐτερος ἰατρός διαμφισθητεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν παλμῶν. Κατ' αὐτὸν κίτῳθεν τῶν 130 παλμῶν τὸ τέκνον εἶναι ἄρρεν, ἄνω δὲ τῶν 140 θῆλυ. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται, ὅτι σχεδὸν 90 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν δύναται τις νὰ ᾔηται βέβαιος μετὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν παλμῶν περὶ τοῦ φύλου τοῦ τεχνησομένου.

Περὶ τῆς ἀξίας τῶν γυναικῶν εἶχον οἱ νομοθέται τῶν ἀρχαίων καὶ μέν ἔθνῶν πολὺ διαφόρους γνώμας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ γυνὴ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις λαοῖς πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ ἀνδρός. Ὁ Μωϋσῆς λόγου χάριν ἐξετίμα τὸν μὲν ἄνδρα ἀντὶ 50 πουργίων ἀργύρου, τὴν δὲ γυναῖκα ἀντὶ 30 μόνον. Ὁ θεὸς Ὀμηρος ἰσοσταθμίζει τὴν γυναῖκα ἐν τοῖς ἀθανάτοις αὐτοῦ ποιήμασι μὲ τὴν ἀξίαν 4 βοῶν. Κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον τῶν ἀρχαίων Ἰσλανδῶν ἡ γυνὴ ἐκεῖ ἐστοίχιζεν 20 μάρκας — 25 περίπου φράγκα.

Τὸ ἐθνικὸν δὲ δίκαιον τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν ἀνεβίβαζε τὴν ἀξίαν τῆς μὲν παρθένου εἰς 200 τάλληρα τῆς δὲ ὑπάρχουσης εἰς 80 μόνον.

Μία κυρία, σύζυγος μηχανικοῦ, ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της εἰς ἓν ἐργαστήριον

ἠλεκτρισμοῦ· ἀλλ' ἐφρόντισε νὰ μὴ παραλάβῃ τὸ πολύτιμον αὐτῆς ὥρολόγιον, τὸ ὅποιον εἰδὲκνυε τὴν ὥραν ἀκριβέστατα.

Μετὰ δύο ἡμέρας παρατηρήσασα τὴν ὥραν, εἶδεν ὅτι τὸ ὥρολόγιον αὐτῆς ἐβράδυνε κατὰ μίαν ὥραν. Τὴν ἐπιούσαν ἐβράδυνε κατὰ τρεῖς ὥρας. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της κυρίας, διότι εἰς τὸ ὥρολόγιον αὐτῆς οὐδέποτε ἐπῆλθεν ἡ ἐλαχίστη ἀνωμαλία. Ἐν τούτοις δὲν τὸ εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ὁ σύζυγος ἐτέθη εἰς ἐπίμονον ἔρευναν τί δ' ἀπεκάλυψεν;

Ναὶ μὲν τὸ ὥρολόγιον εἶχεν ἀφεθῆ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ σύζυγός του εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ. Ἄφῆκε μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ὥρολόγιον αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἀφῆκε καὶ τὸν κορσὲ της. Τούτου ὁ χάλυψ ἐγένετο μαγνήτης, ὁ δὲ μαγνήτης οὗτος ἐμαγνήτιζε τὴν μηχανὴν τοῦ ὥρολογίου. — Δυσπιστεῖτε, κυρίαί, πρὸς τοὺς κορσέδας, ὅταν ἐπισκέπησθε ἐργαστήριον ἠλεκτρισμοῦ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν αἰρινίδιος καταιγίς ἐπέσκηψεν ἐν τῷ νομῷ τῆς Καλβαδὸς ἐν Γαλλίᾳ καταλαβοῦσα τοὺς χωρικοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς. Χωρικός τις εὗρίσκετο μετὰ τοῦ θυγατρίου του εἰς τὸν ἀγρὸν, ὅτε τὸ παιδίον ἀκούσας τὸν βρόντον τῶν κεραυνῶν ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα του κρυγάζων.

— Πατάκη, φοβοῦμαι!

Ὁ πατὴρ τὸ ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κεραυνὸς πεσὼν κατέκαυσε τὸ παιδίον χωρὶς οὐδαμῶς νὰ βλάβῃ τὸν κρατοῦντα αὐτὸ πατέρα. Καὶ τοῦτο ἐν τῶν παραδόξων ἀποτελεσμάτων τοῦ κεραυνοῦ.

Ἡ ἀξία τῶν οἰκοπέδων εἰς τὴν κεντρικὴν συνοικίαν τῆς Ν. Ὑόρκης εἶναι κολοσσιαία. Ἐσχάτως ἐπωλήθη ἐκεῖ οἰκοδόμημα 16 ποδῶν μήκους καὶ 25 ποδῶν βάρους ἀντὶ 1,400 000 φράγκων.

Κατὰ τινὰ μῦθον, δημοσιευθέντα ἐσχάτως ἐν τινὶ εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι, λέγεται ὅτι, ὁπότεν ὁ διάβολος ἐκηρμηνίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε κατεκρματίσθη τὸ σῶμά του. Ἡ κεφαλὴ του ἔπεσεν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἡ καρδία του ἐν Ἰταλίᾳ, αἱ χεῖρές του ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ταρταρίᾳ, ἡ κοιλία του ἐν Γερμανίᾳ καὶ οἱ πόδες του ἐν Γαλλίᾳ. Τούτου ἕνεκεν οἱ μὲν Γάλλοι ἀγαπῶσι τὸν χορὸν, οἱ Γερμανοὶ τὴν πολυπραγίαν, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Τάρταροι τὴν ἀρπαγὴν, οἱ Ἴταλοὶ τὸν ἔρωτα καὶ οἱ Ἰσπανοὶ τὴν ἰκανοποίησιν τῆς ὑπερηφανείας.

(Σημ. Ἐκδ.) Ἐάν ὁ μῦθος οὗτος ἐγράφετο νῦν καὶ δι' ὑπὸ Ἕλληνας, θὰ ἔλαγεν ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ διαβόλου ἔπεσον ἐν Ἀγγλίᾳ, διότι οἱ Ἀγγλοὶ ἀγαπῶσι πάντοτε τὰς ἀρπαγάς.

×

Ὁ κ. Π. πρὶν ἢ λάβῃ τὸν λόγον ἐν τινὶ συζητήσῃ, ἀποτείνεται πρὸς ἓνα τῶν παρισταμένων:

— Ἀντικρούστέ με, τῷ λέγει, διότι σκοπεῖω νὰ ὀμιλήσω!

×

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἐπιστρέφουσιν ἐκ τινος διασκεδάσεως.

Ἡ θυγάτηρ δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, ἡ ὥρα εἶναι δέκα· ὅταν ἐγὼ εἶχα τὴν ἡλικίαν σου, ἡ μητέρα μου μὲ μάζευε ἀπὸ τὰς ἐπτὰ εἰς τὰ σπῆτι.

— Εἶχες μιὰ μητέρα πολὺ ἐνοχλητικῆ.

— Μάθε ἀνάστη, ὅτι ἡ μητέρα μου ἦτο πολὺ καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς σου.

Ἡ ΕΥΡΩΠΗ

Ἡ κατάστασις τῆς Εὐρώπης πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν κατὰ τὸν Βούλγακoff, πρὸς τὸν τῆς Ρωσσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1784.

Ἡ Ἀμερικὴ ἐμφυχοῖ τὰ πάντα.

Ἡ Γαλλία ἐπιχειρεῖ τὰ πάντα.

Ἡ Ἰσπανία οὐδὲν πράττει.

Ἡ Ἀγγλία πολεμεῖ ἐναντίον ὅλων.

Ἡ Ὀλλανδία θὰ πληρώσῃ τὰ πάντα.

Ἡ Πρωσσία κατασκοπεῖ τὰ πάντα.

Ἡ Σουηδία οὐδὲν θέλει.

Ἡ Δανιμαρκία παρατηρεῖ πάντα.

Ἡ Τουρκία ἐκπληττεται διὰ πάντα.

Ὁ Πάπας φοβεῖται πάντα.

Ἡ Ρωσσία σταθμίζει πάντα.

Καὶ ἐάν ὁ Θεὸς δὲν ἀναιμιγνύηται εἰς πάντα,

Ὁ Διάβολος θὰ πάρῃ πάντα.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Ἡ καρδία μου ὡς λίθος
πόνους, θλίψεις ὑπασμένει
ἢ ἀκλόνητος εἰς πάντα,
καλλίων νὰ εἶπω, μένει.

Ὅστις τὴν ζωὴν ζηλεύσει
τοῦ ἀνδρείου Εὐρυκλέους
εἰς τὴν γῆν ἐπαίνων πλήρη
ὑπαρξὴν θὰ εὐρηκλέους.

Φίλε, ἔλεγεν ἡ Φρόσω,
ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου,
Δὲν κατάγασ' ἐκ Λονδίνου,
ὡς μοὶ εἶπας, ἀλλ' ἐξ Ἀνδρου!

Εἰς τὸν ὕπνον μου τὴν βλέπω
καὶ πλησίον της τυγχάνω
Ἄλλ' ὦ πλάγιος ὄπτασις!
ἔξυπνῶ κ' εὐθύς τὴν χάνω!

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΡΗΡΕΣ

—ο—

Τῷ ἐρωτήσαστί με, τί αἰσθάνομαι.

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
ἀπὸ ὄναρ ἐξυπνήσῃς
Κ' ἢ πρῶτα ἐπιφέρῃ
τῆς νυκτὸς τὰς ἀναμνήσεις!

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
ἀπὸ εὐθαλοῦς λειμῶνος
Ἐξωσθῆς κ' εἰς ἐρημίαν
βῆμα περιφέρεις μόνος!

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
ἄνθη πλησιάζῃς χαίρων
καὶ ἀπέρχεσαι ἐκείθεν
τὴν ὁσμὴν των μόνον φέρων!

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
εἰς τὸ ἔαρ σου ὁ χρόνος
Παρακαίρως ἐπιφέρῃ
τὰς θυέλλας τοῦ χειμῶνος!

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
ἀπὸ θελκτικῶν ἀσμάτων
Νεαρῶν, λαμπρῶν παρθένων
καὶ τερπνῶν μειδιαμάτων,

Εἰς τὰ βίθη τῆς ψυχῆς σου
πλείστας ἐντυπώσεις κρύπτων,
Φεύγῃς, κατατεθλιμμένον
ὀπισθὲν σου βλέμμα ρίπτων!

Τί αἰσθάνεσαι ὁπότεν
εἰς πρᾶσινωπὰς κοιλάδας,
Εἰς ὠραίας, καταφύτους,
ἀνθοστρώτους πεδιάδας,

Πόδα περιφέρων, ἴδῃς
ὑπὸ τ' ἄνθη κεκρυμμένην
Ἄβυσσον σιτεινοτάτην,
ἄβυσσον ἡνεωφγμένην!

Τί, ἐὰν εἰς γλυκυτάτης
ἔρωμένης τὰς ἀγκύλας
Ἐντρυφῶν, ὡς εἰς μαγειάν,
ἀπολαύῃς τέρψεις ἄλλας...

Ἐνῷ μέσω εὐφροσύνης,
οὕτω τὴν ζωὴν σου λούων,
Χαίρεις... καὶ εἰς πεπρωμένον
μὴ προσέχων, μὴ ἀκούων,

Τί αἰσθάνεσαι ἂν αἴρων
δολοφόρος σὲ φθονήσῃ,
καὶ μακρὰν, διὰ χειρὸς του
μιαρᾶς, σ' ἐκσφενδονίσῃ,

Ὡς ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λύχα
μὲ μανίαν θηριώδη
εἰς τὰ κύματα ἐκείνα
τοῦ Αἰγαίου τὰ ἀφρώδη! ..

Τί αἰσθάνεσαι, εἰπέ μοι,
παίγνιον οἰκτρὸν τοῦ κόσμου;
Σιγᾶς!... λοιπὸν μὴ ἐρώτα
τί αἰσθάνομαι ἐντός μου!

Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Συμβουλὴ πρὸς διατήρησιν τῶν τομάτων ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος σώων.—Λάβε τομάτας ὠρίμους, καλῆς ποιότητος, καὶ ὑγιεῖς· σπόγγιτε αὐτὰς καλῶς καὶ θέσον κατὰ τάξιν σώας ἐντὸς στάμνας ἢ υἱελίνου ἀγγεῖου πλατυστόμου.

Λάβε συνάμια ὕδατος καθαροῦ 800 δράμια. καὶ 100 δρ. ἄλατος καθαροῦ τοῦ μαγειρίου, καὶ 100 δρ. καλοῦ ὄξους (ξυδίου), ἀνακάτωσον πάντα, καὶ τὸ ὑγρὸν ἐπίχυσον ἐντὸς τοῦ ἀγγεῖου τῶν τομάτων, ἕως οὗ καλύψῃ ταύτας. Ἐπειτα ἐπίχυσον 100 δρ. ἐλαίου ἐλκίας, καὶ καλύψας τὸ ἀγγεῖον φύλαξον.

Ὅταν ἔχῃς ἔλθειψιν νεαρῶν τομάτων, ἐξάγεις μίαν ἢ δύο προσεκτικῶς ἐκ τοῦ ἀγγεῖου, καὶ μεταχειρίζεσαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὀλίγα τινὰ περὶ Νικομηδείας, ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Παπαδοπούλου, Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ.—Ὁ Ἐγκληματίας.—Ὁ Ἀποκεφαλιστής.—Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαδόλου.—Ποικίλια.—Γέλωτες.—Ἡ Εὐρώπη.—Λογοπαίγνια.—Ποίσεις.—Συμβουλὴ πρὸς διατήρησιν τῶν τομάτων.